

Arrest

nr. 147 401 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 december 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van 4 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat Mr. B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 maart 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 21 mei 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gehandhaafd bij arrest nr. 51 043 van 10 november 2010.

1.2. Verzoeker dient op 29 maart 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 23 augustus 2011 neemt de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad gehandhaafd bij arrest nr. 73 306 van 17 januari 2012.

1.3. Op 13 juni 2012 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 25 juni 2012 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing houdende een weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.4. Op 13 juni 2013 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 18 juni 2013 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing houdende een weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

1.5. Op 26 mei 2014 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in. Op 2 juli 2014 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het beroep hiertegen wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 128 152 van 19 augustus 2014.

1.6. Op 9 oktober 2014 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. Op 4 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker in kennis wordt gesteld op 23 december 2014. De motieven luiden als volgt:

*"in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name de bijlage 26, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien een bijlage 26 afgeleverd wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van een asielaanvraag, op basis van de door hem verstrekte identiteitsgegevens. Bovendien stelt de bijlage 26 duidelijk: "Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs."

Vervolgens dient er opgemerkt te worden dat er ernstig getwijfeld kan worden aan betrokkenes beweerde nationaliteit. Immers, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt in zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming d.d. 26.05.2010:

"(...) dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten. Uw kennis van het land dient immers in de eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijke leefomgeving aangezien u enkel koranschool zou gevolgd hebben en verklaarde in Somalië uitsluitend op het eiland Koyama te hebben gewoond. Uit uw foutieve verklaringen en ontoereikende kennis blijkt dat u doelbewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden door zich voor te doen als afkomstig van Somalië. "

De andere voorgelegde documenten, met name het geboortecertificaat en de de nationaliteitsverklaring (Declaration of Nationality), uitgereikt door The Embassy of the Fédéral Republic of Somalia in Belgium op 19.05.2014, kunnen evenmin aanvaard worden als identiteitsdocumenten aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart. Met betrekking tot het geboortecertificaat dient er bijkomend nog het volgende vermeld te worden; uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming d.d. 23.08.2011 van het CGVS blijkt dat betrokkene in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij in zijn land van herkomst nooit over identiteitsdocumenten beschikt had en dat het nu voorgelegde geboortecertificaat reeds werd uitgegeven op 03.03.2002. Hieromtrent stelt het CGVS in zijn beslissing d.d. 23.08.2011 het volgende: "(...) blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het weinig waarschijnlijk is dat er, na de uitbraak van de burgeroorlog in 1991, nog

geboortecertificaten werden uitgereikt in Somalië. Ook is het zeer merkwaardig dat betrokkene tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde zijn geboortedatum en -jaar niet te kennen hoewel het geboortecertificaat als geboortedatum 13.09.1990 vermeld.

Wat de Declaration of Nationality betreft, stelt het CGVS in zijn beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag d.d. 02.07.2014 het volgende: "Er kan tevens geen bewijswaarde worden gehecht aan het voorgelegde document van de Somalische ambassade te Brussel aangezien, niettegenstaande de formele correctheid, het document naar inhoud faalt nu niet de minste garanties worden geboden dat de hierin opgenomen gegevens correct zijn, noch dat ze werden opgesteld op basis van een transparant beleid, of zelfs vaststaande richtlijnen, laat staan wettelijke procedures

Terzijde dient er opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen telkens het CGVS volgde in zijn besluitvormingen en eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming weigerde.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

1.8. Op 4 december 2014 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) waarvan verzoeker op 23 december 2014 in kennis wordt gesteld. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o **Krachtens artikel 7, eerste lid, 1°** van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar **0 (nul) dagen** verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 31.08.2014 te verlaten."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat enkel gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, beginselen van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker werpt ook een manifeste beoordelingsfout op. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"4.1.1.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aanvraag van de verzoeker niet vergezeld ging met het nodige identiteitsdocument, noch zou op een afdoende wijze een verklaring geboden zijn voor het ontbreken ervan.

4.1.2.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt...

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- ...

- **de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”**

- 4.1.2.1.

In de wet is er sprake van een identiteitsdocument.

Onder een identiteitsdocument dient begrepen te worden een document die met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont.

In casu heeft de verzoeker twee documenten voorgelegd, een **geboortecertificaat** en een **nationaliteitsverklaring**, uitgegeven door de Somalische ambassade, waarin de identiteit van de verzoeker wordt bevestigd, voorgelegd (stukken 4 en 5).

o **Zowel het geboortecertificaat als de nationaliteitsverklaring bevatten de naam, de geboortedatum, de geboorteplaats en de nationaliteit van de verzoeker.**

o **Op beide documenten is een foto van de verzoeker aangebracht, zodat duidelijk is dat de documenten betrekking hebben op de verzoeker als persoon. Indien een foto op het document werd aangebracht, kan de drager van het document aantonen dat hij de persoon is die omschreven wordt in het document, zoals in casu het geval is.**

De neergelegde documenten voldoen bijgevolg aan de wettelijke voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument.

o In de voorbereidende werkzaamheden werd gesteld dat een aanvraag op basis van het artikel 9bis Vreemdelingenwet enkel onontvankelijk kan verklaard worden indien de identiteit onzeker is ('de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is', Kamer van Volksvertegenwoordigers, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, DOC 51 2478/001, pagina 33).

o Indien de identiteit van de aanvrager genoegzaam bewezen is aan de hand van documenten en er geen objectieve reden is om te twijfelen aan de verklaarde identiteit – en in casu zelfs geattesteerde identiteit – dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

- 4.1.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de documenten niet aanvaard kunnen worden, aangezien ze geen identiteitsdocument in de zin van de omzendbrief van 21/07/2007 zijn.

a)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de omzendbrief van 21/07/2007 niet verordend is.

Deze omzendbrief kan dan ook geen voorwaarden toevoegen aan de wet, in dewelke slechts een identiteitsdocument, zijnde een document die de identiteit aantoont, wordt vereist.

b)

De omzendbrief van 21/07/2007 kan de wet bijgevolg niet strikter maken, de opsomming van de identiteitsdocumenten kan slechts exemplatief zijn.

c)

Louter en alleen motiveren dat de neergelegde attesten niet gelijk kan gesteld worden aan een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart is dan ook onafdoende omdat dit niet bij wet vereist is.

d)

Bovendien toont de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan waarom de voorgelegde attesten de identiteit van de verzoeker niet zouden aantonen.

“Dans de telles circonstances, compte tenu de la ration legis de l'article 9bis, ..., et selon laquelle une demande serait déclarée irrecevable “si l'identité d'une personne est incertaine. Il convient d'éviter que les titres de séjour servent à régulariser l'imprécision (voulue) relative à l'identité”, la partie défenderesse ne pouvait se borner à rejeter le “tenant-lieu de passeport” produit par la requérante au seul motif que cette dernière “n'est pas dans l'impossibilité de se procurer un passeport”, sans expliciter en quoi ce

document ne permettait pas d'établir l'identité de la requérante d'une manière qui ne soit pas incertaine ou (volontairement) imprécise."

(zie het arrest met nr. 26.878 dd. 30/04/2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)

Dit arrest kan naar analogie worden toegepast.

e)

Het attest van nationaliteit bevat zijn naam, zijn geboortedatum, zijn nationaliteit en zijn foto.

De identiteit van de verzoeker wordt dan ook genoegzaam bewezen aan de hand van dit attest.

Het arrest nr. 48.574 dd. 29/04/2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan naar analogie worden toegepast:

"Eu égard à la réponse apportée par la Cour Constitutionnelle à la question préjudicielle qui lui avait été posée, le Conseil constate à la lecture du dossier administratif que la partie requérante a pu démontrer son identité d'une autre manière que par un "document d'identité" au sens de l'article 9ter de la Loi et de l'article 7, §1er, alinéa 1er de l'AR du 17 mai 2007 en déposant notamment un "certificat de nationalité" qui semble contenir les éléments essentiels de son identité et qui émane de ses autorités nationales. La motivation de la décision attaquée ne permet en tous les cas pas de dire que la véracité de ce document pourrait être remise en question dès lors qu'elle se borne à reprendre les termes de la loi à savoir que "ce document n'est ni assimilable aux documents mentionnées dans l'article 7, §1er, alinéa 1er de l'AR du 17 mai 2007, ni de nature à dispenser l'intéressée de se procurer en Belgique le document d'identité requis, comme prévu à l'article 9 §1, alinéa 3"

Il y a donc lieu de conclure en l'annulation de l'acte attaqué."

(Zie het arrest met nr. 48.574 dd. 29/04/2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)

f)

Rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij een nationaliteitsbewijs niet aanvaard werd (arrest nr. 31 544 dd. 15/09/2009 en arrest nr. 26 541 dd. 28/04/2009), kan in casu niet toegepast worden, aangezien er in casu een wezenlijk verschil is, namelijk op het nationaliteitsbewijs van de verzoeker werd zijn foto aangebracht.

Het nationaliteitsbewijs toont aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft bijgevolg dezelfde bewijswaarde als een identiteitskaart of een paspoort.

4.1.3.

In de eerste bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Echter, de beslissingen van het Commissariaat-generaal werden op een subjectieve wijze gemotiveerd.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat het door de verzoeker voorgelegde geboortecertificaat of het nationaliteitsattest werden onderzocht op hun authenticiteit.

Zowel het geboortecertificaat als de nationaliteitsverklaring werden uitgegeven door de officiële autoriteiten van de Somalische republiek.

De motivatie in de eerste bestreden beslissing houdt een negatie in van de bevoegdheden en het gezag van de Somalische autoriteiten."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.4. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”*

Uit de lezing van de voornoemde bepaling volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhaken van de verblijfsmachtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast inzake de identiteitsvoorwaarde dan wel de vrijstelling ervan, rust op de aanvrager.

3.5. In artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet nader toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden. Er wordt evenwel verwezen naar de Memorie van Toelichting waar aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Verder dient te worden gewezen op de twee situaties, vermeld in artikel 9bis, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is.

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Daargelaten de vraag of aan de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 een bindend karakter kan worden verleend, benadrukt de Raad dat de *ratio legis* aangaande de identiteitsvoorwaarde in de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet duidelijk wordt uiteengezet. Met name blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat voor de verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan de vreemdeling *“de duidelijke voorwaarde gesteld wordt om de identiteit aan te tonen”*. (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12).

Het aantonen van de identiteit in het kader van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is tevens van belang voor het onderzoek naar de tweede ontvankelijkheidsvoorwaarde, met name het aantonen van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat een aanvraag om verblijfsmachtiging wordt ingediend bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België, alsook van belang voor het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet immers in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het aantonen van zulke buitengewone omstandigheden kan rechtvaardigen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging op Belgisch grondgebied wordt ingediend. Om de aangevoerde buitengewone omstandigheden te kunnen beoordelen is het dan ook essentieel dat de identiteit van een verzoeker met zekerheid kan worden vastgesteld. De wetgever heeft dan ook uitdrukkelijk bepaald dat dit aan de hand van een identiteitsdocument moet gebeuren.

3.6. Bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, terug te vinden in het administratief dossier, voegt verzoeker, in het kader van de identiteitsvoorwaarde, een nationaliteitsbewijs toe van de Somalische ambassade, afgeleverd te Brussel op 19 mei 2014, alsook een geboortecertificaat.

Wat betreft het aantonen van buitengewone omstandigheden stelt verzoeker dat aangezien hij in geen enkel land over een niet-precaire verblijfstitel beschikt, hij normaliter zijn aanvraag moet indienen via de Belgische diplomatieke post te Somalië. Hij wijst er echter op dat zulke Belgische diplomatieke post afwezig is in Somalië. De dichtstbijzijnde Belgische diplomatieke post bevindt zich in Kenia, maar hij beschikt niet over de nodige verblijfsdocumenten en financiële mogelijkheden om zich lange tijd in Kenia te vestigen in afwachting van de aanvraag.

3.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard wordt omdat de aanvraag noch van een identiteitsstuk noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan is vergezeld zodat de *“documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde”* niet is vervuld.

Met betrekking tot de voorgelegde documenten, met name het geboortecertificaat en de nationaliteitsverklaring, stelt de gemachtigde dat deze niet kunnen worden aanvaard als identiteitsdocumenten *“aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart.”*

Verzoeker stelt dat hij wel identiteitsdocumenten heeft voorgelegd nu het geboortecertificaat en de nationaliteitsverklaring de naam, de geboortedatum, de geboorteplaats en de nationaliteit van verzoeker bevatten; en daarenboven op beide documenten een foto van verzoeker is aangebracht zodat hij met deze documenten kan worden vereenzelvigd. Hij betoogt verder dat de omzendbrief van 21 juni 2007 niet verordend is en geen voorwaarden kan voegen aan de wet die slechts de voorlegging van *“een identiteitsdocument, zijnde een document die de identiteit aantoont”* vereist.

3.8. Daargelaten de vraag of de voorwaarde van het voorleggen van een identiteitsdocument via een omzendbrief kan worden beperkt tot de voorlegging van een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart, volgt uit de *ratio legis* van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis duidelijk dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoont. Daaruit volgt dat wanneer de identiteit van de aanvrager onzeker is, de aanvraag niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard.

De Raad stelt vast dat de voorgelegde documenten inderdaad de naam, de geboortedatum, de geboorteplaats en de nationaliteit van verzoeker bevatten; en dat op beide documenten een foto van verzoeker is aangebracht zodat verzoeker met deze documenten kan worden vereenzelvigd.

De vraag in deze is evenwel of de voorgelegde documenten met voldoende zekerheid de identiteit van verzoeker aantonen. Uit de bestreden beslissing volgt dat de gemachtigde de bewijswaarde van de voorgelegde documenten ernstig in twijfel trekt.

3.9. Zo wijst de gemachtigde er in eerste instantie op dat er ernstig kan worden getwijfeld aan de nationaliteit van verzoeker. In deze moet worden opgemerkt dat nationaliteit inherent deel uitmaakt van

de identiteit van een persoon. De gemachtigde verwijst naar wat de commissaris-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker in zijn weigeringsbeslissing van 26 mei 2010 oordeelde:

"(...) dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering de Somalische nationaliteit te bezitten. Uw kennis van het land dient immers in de eerste plaats te worden afgetoetst aan uw kennis van uw onmiddellijke leefomgeving aangezien u enkel koranschool zou gevolgd hebben en verklaarde in Somalië uitsluitend op het eiland Koyama te hebben gewoond. Uit uw foutieve verklaringen en ontoereikende kennis blijkt dat u doelbewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden door zich voor te doen als afkomstig van Somalië. "

De Raad stelt vast dat deze weigeringsbeslissing door de Raad werd bevestigd bij arrest nr. 51 043 van 10 november 2010.

3.10. De gemachtigde verwijst verder naar een aantal weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal aangaande de volgende asielaanvragen van verzoeker, waaruit blijkt dat verzoeker, in het kader van een asielprocedure, reeds hetzelfde geboortecertificaat en de dezelfde nationaliteitsverklaring heeft voorgelegd. Verder wijst de gemachtigde erop de Raad telkens de commissaris-generaal volgde in zijn besluitvorming.

3.11. Zo stelt de gemachtigde aangaande het voorgelegde geboortecertificaat het volgende in de bestreden beslissing:

"uit de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming d.d. 23.08.2011 van het CGVS blijkt dat betrokkene in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij in zijn land van herkomst nooit over identiteitsdocumenten beschikt had en dat het nu voorgelegde geboortecertificaat reeds werd uitgegeven op 03.03.2002. Hieromtrent stelt het CGVS in zijn beslissing d.d. 23.08.2011 het volgende: "(...) blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat het weinig waarschijnlijk is dat er, na de uitbraak van de burgeroorlog in 1991, nog geboortecertificaten werden uitgereikt in Somalië. Ook is het zeer merkwaardig dat betrokkene tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde zijn geboortedatum en -jaar niet te kennen hoewel het geboortecertificaat als geboortedatum 13.09.1990 vermeld."

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij in zijn land van herkomst, Somalië, nooit over identiteitsdocumenten heeft beschikt. In het kader van zijn tweede asielaanvraag legde verzoeker wel een geboortecertificaat voor, dat reeds werd uitgegeven op 3 maart 2002. In de weigeringsbeslissing van 23 augustus 2011 uitte de commissaris-generaal ernstige twijfels over de bewijswaarde van dit document; onder meer omdat verzoeker bij de eerste asielaanvraag stelde zijn geboortedatum niet te kennen hoewel het op het geboortecertificaat staat vermeld. Daarenboven verwees de commissaris-generaal naar informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat het weinig waarschijnlijk is dat er, na de uitbraak van de burgeroorlog in 1991, nog geboortecertificaten werden uitgereikt in Somalië. De Raad stelt vast dat deze weigeringsbeslissing door de Raad werd gehandhaafd bij arrest nr. 73 336 van 17 januari 2012 waarbij de Raad omtrent dit geboortecertificaat het volgende stelde:

"Zijn bewering dat de CGVS in "de informatie die de Commissaris-generaal omtrent de afgifte van geboortecertificaten voorlegt, niet [weerlegt] dat er wel degelijk nog geboortebewijzen werden opgesteld" gaat voorbij aan de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier waaruit blijkt dat sinds het uitbreken van de oorlog in 1991, de Somalische staat geen werkzame, gezaghebbende overheid meer heeft gehad en het dan ook onwaarschijnlijk is dat er sindsdien nog geboorteakten werden uitgereikt. Verzoeker kan dit betwisten met objectieve argumenten, wat niet het geval is. Daarenboven zijn ook verzoekers verklaringen in dit verband onvoldoende en kon hij de in het kader van zijn tweede asielaanvraag neergelegde geboorteakte niet minimaal toelichten; hij weet niet welke instantie het document uitreikte, noch aan wie, noch om welke reden het werd opgemaakt, en weet niet wat zijn geboortedatum is niettemin deze uitdrukkelijk in het stuk wordt vermeld (gehoorverslag CGVS, 4.07.2011, p.4-5). Ten slotte ondergraaft verzoeker dat de huidige documenten zijn opgemaakt op basis van objectieve gegevens nu hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag zelf verklaarde in Somalië nooit over documenten te hebben beschikt (gehoorverslag CGVS, 10.05.2010, p.6). Met zijn bewering "dat hij slechts naderhand en ingevolge de evolutie van de eerste asielprocedure vernam dat zijn familie over een geboortecertificaat beschikte" waarbij hij wijst op zijn "lage scholingsgraad" waarmee onvoldoende rekening zou gehouden worden, voert verzoeker echter wederom slechts loutere beweringen aan doch toont niet aan dat een beperkte schoolse opleiding hem belemmerde kennis te hebben van fundamentele gegevens als zijn geboortedatum en of hij al dan niet

over documenten beschikt, noch wordt aannemelijk gemaakt dat verzoeker over dergelijke basale zaken niet werd ingelicht door zijn familie. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij nog een oom heeft in Mogadishu die deze akte voor hem heeft verkregen. Daargelaten dat verzoeker niet eerder melding heeft gemaakt van een oom in Mogadishu, kunnen dergelijke beweringen de authenticiteit van dit stuk evenmin garanderen te meer nu verzoeker niet toelicht hoe zijn oom als Badjuni naar Mogadishu zou kunnen gaan en er verblijven.

(...)

Ten slotte dient te worden benadrukt dat documenten hoe dan ook enkel dienstig zijn ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen en een overtuigend asielrelaas. Dit is in casu geenszins het geval nu in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag kwam vast te staan dat verzoekers voorgehouden Somalische nationaliteit en afkomst geenszins kunnen overtuigen gelet op zijn manifeste onwetendheid inzake zijn beweerd land van herkomst en eigen leefwereld, de Somalische gemeenschap en taal. Het louter aanbrengen van documenten is onvoldoende om de hiaten in en de ongeloofwaardigheid van de verklaringen te herstellen, temeer wanneer deze klaarblijkelijk frauduleus voorkomen nu ze werden opgemaakt voor onderhavige procedure en de waarachtigheid en bewijswaarde ervan niet nuttig worden toegelicht. Verzoekers handelwijze komt voor als misbruik van procedure."

3.12. Aangaande de voorgelegde nationaliteitsverklaring, stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing het volgende: "stelt het CGVS in zijn beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag d.d. 02.07.2014 het volgende: "Er kan tevens geen bewijswaarde worden gehecht aan het voorgelegde document van de Somalische ambassade te Brussel aangezien, niettegenstaande de vormelijke correctheid, het document naar inhoud faalt nu niet de minste garanties worden geboden dat de hierin opgenomen gegevens correct zijn, noch dat ze werden opgesteld op basis van een transparant beleid, of zelfs vaststaande richtlijnen, laat staan wettelijke procedures."

De Raad benadrukt dat uit de weigeringsbeslissing van 2 juli 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, tevens blijkt dat de commissaris-generaal zich voor deze beoordeling van de nationaliteitsverklaring baseerde op volgende landeninformatie: "(zie COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten, Cedoca, 1 april 2014 (update))."

Verder blijkt dat de Raad het beroep tegen deze weigeringsbeslissing van 2 juli 2014 heeft verworpen bij arrest nr. 128 152 van 19 augustus 2014, waarbij de Raad aangaande de nationaliteitsverklaring het volgende motiveerde:

"Verzoeker bevestigt opnieuw zijn asielrelaas en zijn voorgehouden Somalische nationaliteit. De commissaris-generaal benadrukt terecht "Ten slotte dient te worden benadrukt dat documenten hoe dan ook enkel dienstig zijn ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen en een overtuigend asielrelaas. Dit is in casu geenszins het geval nu in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag kwam vast te staan dat verzoekers voorgehouden Somalische nationaliteit en afkomst geenszins kunnen overtuigen gelet op zijn manifeste onwetendheid inzake zijn beweerd land van herkomst en eigen leefwereld, de Somalische gemeenschap en taal. Het louter aanbrengen van documenten is onvoldoende om de hiaten in en de ongeloofwaardigheid van de verklaringen te herstellen, temeer wanneer deze klaarblijkelijk frauduleus voorkomen nu ze werden opgemaakt voor onderhavige procedure en de waarachtigheid en bewijswaarde ervan niet nuttig worden toegelicht. Verzoekers handelwijze komt voor als misbruik van procedure." (zie arrest RvV nr. 79 665) dan kan ook blijken dat hij daarnaast een onderzoek voerde naar de nieuwe stukken. Daarbij wordt niet betwist dat deze werden uitgereikt door de Somalische ambassade te Brussel" en er wordt gesteld dat de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief is omwille van corruptie, hetgeen een motief is die bijkomend is aan de vastgestelde incoherente of ongeloofwaardige verklaringen. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker kan inderdaad stellen dat de "Somalische autoriteiten de soevereine bevoegdheid hebben om een persoon al dan niet als Somalisch staatsburger te beschouwen. "Een Belgische overheid kan de soevereine bevoegdheid van de Somalische autoriteiten, teneinde een persoon al dan niet als Somalisch staatsburger te beschouwen, niet ondergraven. De stelling van de Commissaris-generaal 'daar werd vastgesteld dat u niet de Somalische nationaliteit heeft...' houdt dan ook geen steek" doch de bewering dat een grondig onderzoek werd verricht naar verzoeker die "op een uitgebreide manier verhoord" werd, is niet af te leiden uit het document dat werd opgesteld op vraag van verzoeker en louter op eenzijdige verklaringen.

Aldus kan verzoeker bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij meent dat er mag van uit worden gegaan dat de Somalische ambassade een grondig onderzoek voerde te meer de COI informatie (COI Focus Somalië: Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten, Cedoca, 1 april 2014 (update)) de bewijswaarde van de door de ambassade uitgereikte documenten ondergraaft. Ten slotte indien de ambtenaren van de Somalische ambassade verzoekers thans ook de Somalische nationaliteit toekennen, en in zoverre ze hiertoe de bevoegdheid zouden hebben, dan nog kan vastgesteld worden dat dit niet belet dat verzoeker voorheen niet aantoonde de Somalische nationaliteit te hebben en de beoordeling van artikel 48/3 en 484 van de Vreemdelingenwet niet naar Somalië dient te gebeuren."

3.13. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat, zelfs al kunnen het voorgelegde geboortecertificaat en nationaliteitsverklaring worden beschouwd als een "identiteitsdocument" in de zin van artikel 9bis, deze documenten de identiteit van verzoeker niet met zekerheid, minstens voldoende zekerheid, aantonen aangezien de bewijswaarde van de documenten en de verklaarde nationaliteit ernstig in twijfel wordt getrokken. Het betoog dat de voorgelegde documenten werden uitgegeven door de officiële overheden van Somalië, neemt niet weg dat de gemachtigde een onderzoek mag voeren naar de bewijswaarde van officiële documenten en doet op zich geen afbreuk aan de vaststellingen van de gemachtigde omtrent de bewijswaarde van deze documenten.

De gemachtigde baseert zich hiervoor op het objectieve onderzoek dat de commissaris-generaal reeds voerde naar de nationaliteit van verzoeker alsook op de objectieve beoordeling door de commissaris-generaal voor het geboortecertificaat en de nationaliteitsverklaring. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat de beslissingen van de commissaris-generaal op subjectieve wijze worden gemotiveerd. De commissaris-generaal leidt een onafhankelijke administratie waarbij hij en zijn ambtenaren de asielaanvragen op individuele, objectieve en onpartijdige wijze beoordelen (zie artikelen 4, § 3 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen). Verzoeker beperkt zich tot een gratuite bewering die niet met een begin van bewijs wordt ondersteund. Tevens moet er op worden gewezen dat de hierboven vermelde weigeringsbeslissingen van de Commissaris-generaal telkens werd gehandhaafd door de Raad, dat een onafhankelijk administratief rechtscollege is, en dat verzoekers cassatieberoepen steeds werden verworpen door Raad van State.

3.14. Verzoeker kan niet ernstig volhouden dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de authenticiteit van de documenten. Dit onderzoek had reeds eerder plaats in het kader van de asielprocedure. Daar het met zekerheid aantonen van een identiteit een belangrijke ontvankelijkheidsvoorwaarde vormt in het kader van artikel 9bis, is het niet onredelijk dat de gemachtigde verwijst naar eerdere beoordelingen door de commissaris-generaal en de Raad van de verklaringen van verzoeker aangaande zijn nationaliteit, enerzijds, en naar de eerdere beoordelingen door dezelfde instanties aangaande het geboortecertificaat en de nationaliteitsverklaring. De ernstige twijfels die reeds werden geuit aangaande de bewijswaarde van het geboortecertificaat en de nationaliteitsverklaring in het kader van de asielprocedure konden op redelijke wijze door de gemachtigde worden overgenomen aangezien verzoeker dezelfde documenten voorlegde in het kader van artikel 9bis en de reeds geformuleerde twijfels over de bewijswaarde van die documenten een directe weerslag hebben op de beoordeling van de identiteitsvoorwaarde.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. De bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit het hierboven vermelde dat de gemachtigde zeer duidelijk uiteenzet waarom de voorgelegde documenten de identiteit van verzoeker niet aantonen.

Verzoeker maakt met zijn loutere beweringen en theoretisch betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding, dat hij de voorliggende gegevens heeft miskend of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Daargelaten de vraag of de voorgelegde documenten moeten worden beschouwd als identiteitsdocumenten in de zin van artikel 9bis, is het gebrek aan bewijswaarde voldoende om vast stellen dat de identiteit van verzoeker niet wordt aangetoond. Waar op goede gronden wordt vastgesteld dat de voorgelegde documenten, uitgegeven door de officiële Somalische overheden, zijn aangetast door

een gebrekkige bewijswaarde, kan niet ernstig worden volgehouden dat er sprake is van een negatie van de bevoegdheden en het gezag van de Somalische overheden.

Aangezien de identiteit van verzoeker omwille van de gebrekkige bewijswaarde onzeker is, kon de gemachtigde dan ook op redelijke wijze besluiten dat geen identiteitsdocument ("identiteitsstuk"), d.i. een document dat de identiteit aantoonst, heeft voorgelegd, en bijgevolg de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis onontvankelijk verklaren. De motieven aangaande de bewijswaarde van de voorgelegde documenten zijn dan ook voldoende determinerend om de bestreden beslissing te schragen. Er dient dan ook niet meer worden ingegaan op het betoog van verzoeker omtrent het al dan niet bindende karakter van de omzendbrief van 21 juli 2007.

De Raad benadrukt dat elke zaak individueel moet worden beoordeeld. In zoverre verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient de Raad op te merken dat arresten in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde hebben. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verzoeker aangehaalde rechtspraak.

Uit de bespreking van het middel is op afdoende wijze gebleken dat verzoeker geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Evenmin blijkt dat verzoekster een geldige motivering heeft voorzien die toelaat haar vrij te stellen van de documentaire identiteitsvoorwaarden. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige of onredelijke wijze haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet noch wordt een manifeste beoordelingsfout aangetoond. Verder toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde een andere invulling aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop deze voorwaarde dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

De uiteenzetting van verzoeker laat verder ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd. Verzoeker blijft verder in gebreke te duiden welk algemeen rechtsbeginsel zou zijn miskend door de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel. Dit onderdeel van het middel mist dan ook de vereiste precisie en is om deze reden niet ontvankelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.15. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 7, 74/13, 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"4.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.2.

Er dient rekening gehouden te worden met hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 7 Vreemdelingenwet, waarnaar in de bijlage 13 wordt verwezen, staat uitdrukkelijk 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'

Deze zinsnede toont op expliciete wijze de prioriteit van de internationale verdragen aan (hetgeen sowieso aan de orde is, gelet op de hiërarchie van de rechtsnormen).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(eigen onderlijning)

Uit deze twee bepalingen blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene.

Met andere woorden, humanitaire aspecten dienen in rekening gebracht te worden bij het al dan niet uitvaardigen van een verwijderingsbeslissing.

De Dienst Vreemdelingenzaken is erg goed op de hoogte van de humanitaire aspecten eigen aan het dossier van de verzoeker, gelet op de inhoud van zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie.

Een mogelijke schending van de mensenrechten dient aldus onderzocht te worden en het feit dat dit onderzoek gebeurd is, dient te blijken uit de uitwijzingsbeslissing.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen respectievelijk het volgende:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De zogenaamde gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet ontslaat de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van om rekening te houden met internationale verdragen en om omtrent de toepassing van verdragsbepalingen uitdrukkelijk te motiveren.

4.2.3.

Conform de hoger vermelde artikelen moet de motivering van een bestuurshandeling draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.v.St. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Het bevel om het grondgebied te verlaten is disproportioneel bezwarend ten overstaan van het belang dat de verzoeker kan invoeren om wel in België te verblijven.

- De verzoeker verblijft reeds bijna vijf jaar ononderbroken in België ;*
- De verzoeker heeft zich geïntegreerd ;*
- De verzoeker spreekt Nederlands ;*
- De verzoeker wenst te werken.*

Bij het nemen van de tweede bestreden beslissing werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geen evenredigheidstoets verricht. De Dienst Vreemdelingenzaken haalt enkele negatieve elementen aan, doch negeert zowel de positieve als de humanitaire aspecten eigen aan het dossier van de verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken sluit de ogen voor het gegeven dat de verzoeker hier reeds jaren gedoogd wordt door de Belgische autoriteiten: de verzoeker is ingeschreven en woont al jaren op een door de Belgische autoriteiten gekend adres.

Bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft men met deze feitelijkeheden geen rekening willen houden teneinde een evenredigheidstoets uit te voeren.

Door niet met alle feitelijkeheden rekening te willen houden, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ook het zorgvuldigheidsbeginsel miskend, dat inhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.2.4.

Dat in de tweede bestreden beslissing ook verwezen wordt naar het artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet.

Dat dit artikel bepaalt dat kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten indien aan er een risico zou bestaan op onderduiken, dan wel er een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

Dat dit artikel een discretionaire bevoegdheid inhoudt voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat een discretionaire bevoegdheid een uitgebreidere motiveringsplicht voor de Dienst Vreemdelingenzaken impliceert.

Dat in casu louter en alleen verwezen wordt naar het wetsartikel en het gegeven dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, geen voldoende motivering is teneinde te oordelen dat van de termijn van dertig dagen dient te worden afgeweken.

In de door de wet bepaalde gevallen kan afgeweken worden van de termijn van dertig dagen.

Zo de verzoeker zich bevindt in een dergelijk geval, dient de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomend te motiveren waarom in casu geopteerd wordt om effectief af te wijken van de termijn van dertig dagen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de motiveringsplicht geschonden.

4.2.5.

De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, dient vernietigd te worden, minstens wegens schending van het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht.”

3.16. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat *in casu* een motivering in rechte en in feite. Er wordt met name vastgesteld dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum zodat op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd.

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat hogere rechtsnormen primeren op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. In dit kader verwijst verzoeker naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan niet worden gelezen dat deze bepaling steeds moet worden vermeld in de bevelen om het grondgebied te verlaten. In artikel 7 kan ook niet worden gelezen dat er moet worden gemotiveerd waarom *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* niet van toepassing zijn.

De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat verzoeker zich beperkt tot een louter theoretische uiteenzetting en niet aantoonst welk belang hij heeft bij zijn kritiek, nu hij geen enkele indicatie geeft omtrent *“het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”* die ten onrechte niet zou zijn betrokken bij de totstandkoming van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en die, als dat wel het geval zou zijn geweest, desgevallend tot een andere beslissing had kunnen leiden in die zin dat geen verwijderingsmaatregel zou zijn afgeleverd. Het middelonderdeel kan alleen al om die reden niet worden aangenomen.

Daarenboven blijkt uit een synthesesnota van 4 december 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en de gezondheidstoestand, zoals artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist. Aangaande deze elementen stelde de gemachtigde vast dat verzoeker geen kinderen heeft; dat hij niet aantoonst dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven en dat hij om medische redenen uitstel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten tot 31 augustus 2014 maar dat ondertussen de behandeling werd stopgezet en dat verzoeker geen nieuw medisch element aanhaalt. Derhalve kan verzoeker zich niet dienstig op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beroepen.

3.17. Verzoeker houdt voor dat het bestreden bevel disproportioneel bezwarend is ten overstaan van het belang hij kan invoeren om wel in België te verblijven. Hij verwijst daarbij onder meer naar zijn lang verblijf en integratie in België, zijn kennis van het Nederland en zijn werkbereidheid. Er blijkt evenwel niet op welke wijze gelet op deze gegevens hogere rechtsnormen werden geschonden, nu verzoeker dit niet duidelijk maakt. Deze gegevens betreffen evenmin een gezins- en familieleven, een gezondheidstoestand of het hoger belang van het kind. Er kan dan ook niet ingezien op welke grond enige motivering met betrekking tot deze gegevens zich opdringt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde *in casu* niet kon volstaan met een motivering op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.18. In zoverre verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en hij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, eerste lid 1°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig deze bepaling is de gemachtigde in beginsel verplicht tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling die zich bevindt in de hierin bedoelde situatie.

Verzoeker betwist niet dat hij niet beschikt over een geldig paspoort en geldig visum en zich dus in een situatie bevindt zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. De vaststelling dringt zich dan ook op dat de gemachtigde in deze situatie beschikt over een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*‘moet’*).

Zoals hierboven wordt vastgesteld, toont verzoeker geen hogere rechtsnormen aan die de afgifte van het bestreden bevel op grond van artikel 7, eerste lid 1, van de Vreemdelingenwet verhinderen. Verzoeker betoogt nog dat de gemachtigde de ogen sluit voor het gegeven dat hij reeds jaren door de Belgische overheden wordt gedoogd. Dit betoog doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker op onregelmatige wijze in België verblijft, hetgeen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Daarbij moet worden opgemerkt dat verzoeker er zelf voor heeft gekozen om geen gevolg te geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en tot vijfmaal toe een asielaanvraag in te dienen. Uit het langdurige onregelmatig verblijf en de daaruit voortvloeiende integratie kan verzoeker geen recht op verblijf distilleren.

De toelichting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat de gemachtigde zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad ook niet toe te concluderen dat zijn particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de gemachtigde beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, zodat evenmin kan worden besloten dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten disproportioneel is. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover gemachtigde beschikt, blijkt ook niet dat verzoeker dit op dienstige wijze kan aanvoeren.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Gelet op hetgeen voorafgaat blijkt ook geen schending van het evenredigheidsbeginsel.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd. Verzoeker blijft verder in gebreke te duiden welk algemeen rechtsbeginsel zou zijn miskend door de gemachtigde bij het nemen van het bestreden bevel. Dit onderdeel van het middel mist dan ook de vereiste precisie en is om deze reden niet ontvankelijk.

3.19. Verzoeker uit verder nog kritiek op het gegeven dat de gemachtigde op grond van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet hem geen enkele termijn meer toekent om gevolg te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij geeft aan dat deze bepaling een discretionaire bevoegdheid omvat en de gemachtigde aldus een specifieke motivering diende te voorzien waarom wordt afgeweken van de termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten die verder reikt dan de vaststelling dat de hierin bedoelde situatie zich voordoet. Het is niet betwist dat verzoeker zich in een situatie bevindt waarbij ervoor kan worden geopteerd om niet langer een termijn te geven om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Er liggen ook geenszins omstandigheden voor waaruit blijkt dat alsnog enige termijn om het grondgebied te verlaten vereist zou zijn. In ieder geval merkt de Raad verder op dat verzoeker na de kennisgeving van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog ruim dertig dagen op het grondgebied kon verblijven, zijnde de maximumtermijn die de wetgever in dit verband voorziet, en dit zonder dat de gemachtigde in die periode overging tot enige maatregel om de verwijderingsmaatregel gedwongen ten uitvoer te leggen. Aldus blijkt geenszins dat verzoeker nog enig belang heeft bij zijn betoog dat het bestreden bevel geen ruimere termijn toekenden, of op dit punt niet motiveerden.

Het tweede middel is niet gegrond.

Verzoeker heeft derhalve geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de betreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES